

کدام جهلی بالاتر از نفس دون است؟!؟

آیت الله قرهی از دروس اخلاق خود گفت: کسی که به ثنای جاهل، دل خوش باشد؛ خردمند نیست و از حکمت بویی نبرده است و کدام جهلی بالاتر از نفس دون است؟!؟

آیت الله قرهی از دروس اخلاق خود گفت: کسی که به ثنای جاهل، دل خوش باشد؛ خردمند نیست و از حکمت بویی نبرده است و کدام جهلی بالاتر از نفس دون است؟!؟

به گزارش خبرگزاری مهر، نکته ای از دروس اخلاق آیت الله قرهی برای علاقه مندان در پی می آید؛

امیرالمؤمنین(ع) فرمودند: «أَيُّهَا النَّاسُ، اَعْلَمُوا أَنَّهُ لَيْسَ بِعَاقِلٍ مَنْ انْزَعَجَ مِنْ قَوْلِ الرَّؤُوفِ فِيهِ، وَ لَا بِحَكِيمٍ مَنْ رَضِيَ بِثَنَاءِ الْجَاهِلِ عَلَيْهِ»، ای مردم! بدانید و آگاه باشید: کسی که از سخن ناحق و دروغی که در مورد خودش گفته می شود، خوشش بیاید، عاقل نیست.

چون چنین کسی در باب مراقبه، مواظب است. گاهی خود نفس، ما را مدح می کند، نه دیگری! مهم این است. مدح دو حال دارد، یک حال این است که دیگران ما را مدح می کند و خطر دارد. یک حال هم این است که نفسمان، ما را مدح می کند. این که اولیاء مدام از مراقبه می گویند، به همین خاطر است. نفس چه می گوید؟ می گوید: الحمدلله اهل نماز هستی! الحمدلله اهل روزه هستی! الحمدلله اهل کار خیر هستی! الحمدلله دست دیگران را گرفتی! الحمدلله تا حالا، خدمات خیلی خوبی داشتی! و ...؛ یعنی با این الحمدلله گفتن، ما را فریب می دهد. لذا این، سخن ناحق است که اگر انسان، این مدح نفس را بپذیرد، معلوم است دیگر عاقل نیست، «أَنَّهُ لَيْسَ بِعَاقِلٍ».

بعد هم حضرت فرمودند: «و لَا بِحَكِيمٍ مَنْ رَضِيَ بِثَنَاءِ الْجَاهِلِ عَلَيْهِ»، معلوم است کسی که به ثنای جاهل، دل خوش باشد؛ خردمند نیست و از حکمت بویی نبرده است و کدام جهلی بالاتر از نفس دون است؟!؟

لذا این که اولیاء خدا هیچ موقع از خودشان راضی نبودند (منظور، از خود راضی بودن نیست، یعنی از عملشان راضی نبودند)، برای این بود که می ترسیدند یک لحظه نفس دون، ثنای آن ها را کند. تا عملی را انجام می دادند، بلافاصله می گفتند: اولاً معلوم نیست که این عمل، به سرانجام برسد. ثانیاً معلوم نیست پروردگار عالم آن را پذیرفته باشد؛ چون اصل این است که او بپذیرد.

مورد اول که در مورد به سرانجام نرسیدن عمل بود؛ یعنی امکان دارد بعد از این، نعوذ بالله گناهی کنم و این عمل را از بین ببرم. کما این که در باب ذکر هم بیان کردیم که پیامبر(ص) فرمودند: هر لاله الا الله که می گویند، یک درختی برای خود در بهشت، غرس می کنید؛ گفتند: یا رسول الله! چقدر عالی است! حضرت فرمودند: اما چقدر سخت! چون اگر گناه کنید، گناه شما، حکم آتش را دارد و یک باره همه آن باغی را که درست کردید، آتش می زند!

لذا اولیاء می ترسند و می گویند: اولاً معلوم نیست که آخر عمل به کجا می رسد. ثانیاً می گویند: از کجا بدانم پروردگار عالم آن را قبول کرده است. این که خودم از عمل خودم خوشم بیاید، مهم نیست. این که دیگران از من تعریف و تمجید کنند و به من بارک الله بگویند و صدآفرین به من بدهند، به درد نمی خورد. کارت صدآفرین و ... برای بچه ها بود و به آن ها می دادند (حالا نمی دانم هنوز هم هست یا خیر). اما موقعی که عندالله، مهر قبولی خورد و توانستم تا آخر عمرم، آن را حفظ کنم؛ این، مهم است.